

Ewald Frank

28. 5. 1989, 14:00, Zürich, Švajčiarsko

vysielané 10. 8. 2022

Téma: Kol 4:3: „... a zároveň sa modlite i za nás, žeby nám Boh otvoril dvere Slova hovoriť tajomstvo Kristovo!“

Pred modlitbou by som chcel čítať 12. kapitolu proroka Izaiáša s jej 6 veršami. Povstaňme k tomu. Izaiáš, kapitola 12:

„A povieš toho dňa: Oslavujem Ťa, Hospodine, že si sa hneval na mňa, že sa odvrátil tvoj hnev, a potešil si ma. Hľa, silný Boh môjho spasenia, v ktorého budem dúfať a nebudem sa strachovať, lebo mojou silou a mojou piesňou je Hospod-Hospodin a stal sa mi spásením. Budete čerpať vodu s radosťou, z prameňov spasenia. A poviete toho dňa: Oslavujte Hospodina, vzývajte jeho meno, oznamujte medzi národami jeho skutky; pripomínajte, že je vyvýšené jeho meno. Spievajte Hospodinovi žalmy, lebo učinil preslávne veci; nech je to známe po celej zemi! Jasaj a plesaj, obyvateľko Siona, lebo je veľký prostred teba, Svätý Izraelov!“

Modlime sa.

Pane, náš Bože, v pokore prichádzame v ctibázni pred tvoju svätú tvár, aby sme ti nielen vzdali náležitú vďaku, ale aby sme Ťa chválili a vebili za to, čo si na nás vykonal. Milovaný Pane, niet slov, ktorými by sa to dalo opísať alebo vyjadriť – ty si nás miloval a pritiahol si nás k sebe, roztrhol si oponu, uvoľnil si nám cestu do Svätyne svätých, aby sme mali s tebou osobné obecenstvo.

Verný Bože, je to našou spoločnou modlitbou: Daruj nám toto dôverné spojenie a obecenstvo s tebou skrze Svätého Ducha, odstráň z nášho života, z nášho srdca, z našich myšlienok všetko, čo nám prekáža, všetko, čo ti nie je ľúbe, nech je to čokoľvek – odstráň to. Nech sa za nás teraz prihovára krv Baránka, a nielenže sa za nás prihovára, ale aj nás oslobodzuje od všetkej viny.

Milovaný Pane, ty si veľkňaz podľa rádu Melchisedechovho, a to naveky – iného nebude. Ó, milovaný Pane, moje srdce je pohnuté, tebe ďakovať, teba uctievať a chváliť tvoje meno. V tvojej prítomnosti chceme dnes čerpať z prameňov spásy a vzdávať ti chválu, ako sme spievali: „Prameň milosti, prameň všetkej milosti.“

Ó, verný Bože, buď teraz prítomný. Milovaný Pane, daruj nám milosť, aby sme sa nemodlili len tak nejako v tejto miestnosti, ale aby naše modlitby dosiahli tvoj trón milosti, aby sme hovorili priamo

s tebou a ty s nami. Veríme, že sme pred tebou našli milosť. Ty poznáš našu túžbu plniť tvoju vôľu – ó, Bože, preto sme tu. Hovor k nám teraz skrze svoje Slovo.

Zároveň prosíme, aby sa v tomto preberaní Slova našlo niečo pre každého. Poteš smútiacich, zachráň stratených, uzdrav chorých. Prosíme najmä za našu milovanú sestru Kaufmannovú, ktorá leží v nemocnici. Milovaný Pane, Ty, Bože všetkej milosti a všetkého milosrdenstva, buď jej nablízku, aj keď musí prejsť touto cestou, aby ju prešla s radosťou a vo svojom utrpení si nezúfala, ale mala teba pred očami a vedela – to pominuteľné čoskoro skončí – všetky slzy, všetko utrpenie čoskoro skončí. Ale my ťa zo srdca prosíme, buď s ňou najmä teraz v týchto chvíľach a dotkni sa jej, požehnaj ju, požehnaj nás všetkých a všetkých, ktorí sa osobitným spôsobom poručili modlitbe.

Milovaný Pane, teraz vedome kladieme toto zhromaždenie pod prikrytie krvou Baránka a prosíme ťa o vedenie Duchom Svätým. Tebe, všemohúci Bože, buď chvála a česť, sláva a uctievanie naveky, prinášané v Ježišovom mene. Amen. Amen.

Môžete sa posadiť.

Sme veľmi vďační Bohu, nášmu Pánovi, za každú príležitosť byť tu spolu pod hlasom drahého Slova, ktoré nám bolo zjavené a zverené.

Dnešného dňa by som chcel na tomto zhromaždení vás všetkých obzvlášť prosiť, aby ste sa modlili, aby všetko išlo skutočne podľa Božej vôle. Nevieť, či si vy všetci, tak ako ja, či si to všetci spoločne uvedomujeme, akú zodpovednosť nám Boh dal v tom, že sme skrze priame Božie zjavenie a skrze poslanie Jeho služobníka a proroka dostali zvesť, dostali prehľad, ktorý iní nemôžu mať, ak odmietnu to, čo im Boh poslal do cesty. Iba tí, ktorí prijímajú to, a tých, ktorých Boh posielala, majú možnosť mať účasť na tom, čo Boh koná. A čím dlhšie, tým viac na mňa, samozrejme, dolieha zodpovednosť, ktorú niekedy takmer nedokážem uniesť. Je pre mňa príliš ťažká. V spojení s touto zodpovednosťou som písal, ako som už oznámil, a to, čo píšem, má slúžiť nielen na to, aby začala reformácia, ale na jej zavŕšenie medzi všetkými, ktorí budú mať účasť na dokonaní Cirkvi Ježiša Krista.

Nie je to nejaké vec, ktorá by sa dotýkala mňa osobne, ale skutočne jadra božských dejín spásy, ktoré práve teraz prebiehajú a dosahujú svoje dokonanie. Mám pred sebou 157 strán A4 – nový ruko-

pis novej knihy – v tomto rukopise sa nenachádza len dynamika, ale aj dynamit. A pravdepodobne to bude všeobecné zúčtovanie. A ak Boh chce, bude nasledovať ďalšia kniha, ak budem žiť a Pán mi k tomu daruje milosť. Ale dnes mi obzvlášť leží na srdci, aby ste na mňa pamätali vo svojich modlitbách aj v súvislosti s touto vecou. Nechcem len písať, chcem písať podľa Božej vôle. Nechcem len hovoriť, chcem odovzdávať to, čo Boh povedal. Nechcem len tak niečo robiť, chcem robiť to, čo chce Boh, aby bolo konané. Povstaňme.

Pane, všemohúci Bože, v ktorého službe sme, ktorému patríme, ktorý si nás povolal, ktorý nás vyvolil a poveril. Sme tu pred tebou v mene Ježiša Krista Nazaretského. Nechceme len niečo konať, ale konať to, čo je tebe ľúbe. Chceme ti byť k dispozícii ako nástroje, ako hlásna trúba. Milovaný Pane, masy boli oklamané, vedené do bludu, boli zvedené a sú zvädzané naďalej.

Milovaný Pane, predkladáme ti túto knihu, ktorá má byť ešte vytlačená, a prosíme ťa, aby tvoje požehnanie spočinulo na nej a na všetkých, ktorí ju budú čítať. Daruj nový začiatok, daruj katastrofu na takzvanom kresťanskom Západe, daruj spamätanie sa, daruj prelom, daruj obrat, daj milosť vo všetkom.

Pane, všemohúci Bože, prišla hodina, v ktorej máš ku Slovu prísť Ty – nech sú všetky hlasy odsúdené na mlčanie. Hovor Ty majestátne, hovor k srdciam a osláv svoje meno. Nech je táto kniha požehnaním, odpoveďou, hlbokým vedením pre nás a mnohých ďalších.

Milovaný Pane, celkovo ťa prosíme o toto: nech na nej spočinie tvoje požehnanie a keď ju ľudia budú čítať, nech na nich zostúpi tvoj Duch, nech ich usvedčí, privedie k pokániu, usvedčí, Pane!

Verný Bože, porúčame ti seba i celé tvoje dielo. Nech sme my a všetko, čo má byť konané, v tvojich rukách a daruj nám milosť, aby toto svetlo nebolo držané pod pokrievkou, ale aby sa dostalo na verejnosť, aby sa o ňom dozvedeli prezidenti a kancelári, senátori a kongresmani, aby sa o ňom dozvedela všeobecná verejnosť. Milovaný Pane, učiň to z milosti ku cti a sláve svojho mena. Amen.

Môžete sa posadiť.

Aj to bola dobrá správa, ktorú som dostal minulý týždeň, že všetky naše zásielky do Ruska prechádzajú bez problémov. Z Taškentu prišlo pozvanie, či by som predsa len tento rok nemohol prísť. Od mojej poslednej návštevy sa veľa vecí zmenilo. A či už v metedis-

tických, baptistických alebo letničných kruhoch, všade sa rozmáha duchovný hlad a tento hlad jednoducho musí byť uspokojený.

Keď to tak čítam a počúvam a nechávam to preniknúť, myslím na Pánovo Slovo:

„Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Preto proste Pána žatvy, žeby vypudil robotníkov do svojej žatvy.“ [Lk 10:2]

Budete to činiť spolu so mnou? Prosiť, žeby Boh mal skutočne vo všetkých krajinách verných bratov, pravých bratov, ktorí nehľadajú pocty, nemyslia na seba, ale stoja skutočne v službe Bohu a konajú to, čo je ľúbe v Pánových očiach – lebo na tom teraz záleží.

Toto krátke preberanie Slova chcem začať listom Kolosanom, 4. Čítame verše 2 až 6 v liste Kolosanom 4. kapitola:

„Na modlitbe zotrúvajte bdejúc v nej s ďakovaním a zároveň sa modlite i za nás, žeby nám Boh otvoril dvere Slova hovoriť tajomstvo Kristovo, pre ktoré som i spútaný, aby som ho zjavoval tak, ako mi treba hovoriť.“

Pri tejto myšlienke sa na chvíľu zastavme. Pavol hovoril v množnom čísle, nie v jednotnom. Nebol ten jediný, kto si o sebe myslel: „Ja som poverený, ostatní nie.“ O to, čo mu Boh daroval, sa delil so všetkými bratmi, ktorých Boh v Cirkvi ustanovil a ktorí mali vykonávať rôzne služby, ale v jednom a tom istom duchu. Musíme čítať 1. Korinťanom 12, aby ste to naozaj dobre porozumeli. Existujú rôzne druhy služieb, darov, pôsobenia moci, ale vždy je to jeden a ten istý Duch Svätý. [1Kor 12:4, 11] A pretože je to vždy ten istý Duch Svätý, prichádza zhoda, súlad, láska, pokoj a radosť v Duchu Svätom [Gal 5:22], pretože všetko, čo pochádza z toho istého prameňa, sa jedno do druhého harmonicky začleňuje bez ohľadu na to, aké poverenie, akú službu majú jednotliví ľudia.

Pavol tu píše: „Modlite sa i za nás“, nielen „za mňa“, ale „za nás“. Chcel by som to isté odovzdať aj nám, ktorí tu dnes sme, a všetkým, ktorí budú kázanie počuť neskôr: Stojme spoločne v modlitbe ako nikdy predtým – zo srdca a úprimne hľadajme Božiu tvár – nie s dlhým zoznamom našich prianí, ale jednoducho povedzme: „Pane, môj Bože, zmiluj sa nad nami a obzvlášť buď milostivý svojim služobníkom, ktorých si poslal hlásať tvoje Slovo, aby ho i hlásali a tak viedli ľudí k biblickým pravdám skrze zjavenie a vedenie Duha Svätého.“

„Zároveň sa modlite aj za nás, aby nám Boh dal príležitosť hlásať Slovo.“ [Kol 4:3]

Nie výkladov, nie domnienok, ale Slova.

„Nebo a zem pominú, hovorí Pán, ale moje Slová nikdy nepominú.“ [Mt 24:35]

A Peter spomína alebo cituje Slovo z proroka Izaiáša, keď píše:

„... tráva uschla, a jej kvet opadol; ale Slovo Pánovo zostáva na veky.“ [1Pt 1:24-25]

Aj to som tu nedávno spomínal: Keď som stál na začiatku tejto služby v Božom kráľovstve v apríli 1966 a uvažoval som nad tým, vedel som, že bude treba poslať nejaký obežník tým, ktorým mali byť teraz zaopatrovaní, a v úprimnej modlitbe som stál pred mojím Bohom a povedal som: „Pane, poznám mnohé názvy, tie najlepšie, tie najkvalitnejšie už sú zabraté: »Posledná trúba«, »Zvestovateľ jeho príchodu« a »Polnočné volanie« – bolo toľko volaní, mocné názvy. Modlil som sa a povedal som: „Pane, všetky tieto tituly, ktoré by som si vybral, už boli použité.“ Nebolo to nahlas, ale v mojom srdci znelo: „Si určený k tomu, aby si kázal Slovo, napiš: »Božie Slovo zostáva naveky.«“

To bolo prvé vydanie, ktoré som napísal v súvislosti s činnosťou v Božom kráľovstve. „Božie Slovo zostáva naveky“ – tak to zostáva až do konca času, a ako je napísané, až naveky. Som za túto inšpiráciu vďačný. Či už je nadpisom „Posledná trúba“, alebo „Polnočné volanie“..., dôležité je, aby v našom zvestovaní zaznela trúba evanjelia, že by to nebolo len heslo, dôležité je, aby v našom zvestovaní zaznelo polnočné volanie – nie ako heslo, ale ako zvestovanie Božej zvesti, ktorá bola zjavená v čase večera, keď prišlo svetlo, aby bolo potom zvestované, kým nastane polnoc. Nie nejaká téma, nie nejaké heslo, ale vec samotná, obsah tam musí byť.

Vy veľmi dobre viete, že ak by sme sa opýtali nášho milovaného brata z Nemeckej demokratickej republiky: „Ako je to u vás s demokraciou?“ alebo ak by sme sa opýtali našich milovaných bratov z Rumunska: „Ako je to u vás s demokraciou?“ – človek ako slogan môže povedať: „Nemecká demokratická republika“, a potom v tej republike nenájdeme nič, čo by čo demokraciu čo i len pripomínalo.

Informoval som vás o tom, keď som sa minulý rok zúčastnil na konferencii na Floride, na ktorej sa zúčastnilo 1000 ľudí. So všetký-

mi tými heslami: »Žiadne iné evanjelium«, »Počúvajte, čo Duch hovorí cirkvám« – a slogan za sloganom, sem a tam. A kto mal potom možnosť, ako ja, s týmito ľuďmi hovoriť, zistil, že za všetkými tými heslami nebolo nič. Ani ste len necítili, že by za tým fúkal vietor. Nebolo tam vôbec nič. Boli to prázdne slová. Vďaka buď Bohu, nášmu Pánovi, ktorý nám dal privilégium nepredkladať ľudu nejaké heslá, ktoré zaujmú, ktoré urobia dojem, ale v mene Pánovom odovzdávať obsah božskej veci, samotnú božskú podstatu veci.

A ja môžem povedať: Aj keď v mojom pozemskom živote nie je veľa vecí, z ktorých by som mohol mať veľkú radosť, ale z tejto skutočnosti, z tohto požehnaného poznania, že hovorím len to, čo by som povedal pred Bohom, a kážem len to, čo by som kázal v Jeho prítomnosti, to je pre mňa to najväčšie, tá najnádhernejšie – byť si vedomý toho, že nie len nejak vyplňame čas, vyplňame trochu priestor programom, aby bola bohoslužba nejak vykonaná, ale byť si toho vedomý, že s priamou božskou a záväznou poslednou zvesťou, ktorú Boh dal skrže brata Branhama... A keď to hovoríme, nikomu nečiníme krivdu. Samozrejme, sú aj takí, ktorí jednoducho povedia: „Máme Ježiša, máme Bibliu, nepotrebujeme toho „vášho muža“.“ To nie je „náš muž“. Izaiáš nie je „náš muž“, Mojžiš nie je „náš muž“, Pavol nie je „náš muž“. Branham nie je „náš muž“ – všetci to boli Boží muži, Boží muži so zvesťou Božou.

A poviem vám, ako som sa cítil, keď som svojho času stretol brata Branhama. Nie v Nemecku, ale v roku 1958 v Dallase v Texase, nie v roku 1955, ale v roku 1958. Viete, čo mi vtedy napadlo? Totiž nasledovné: „Keby som tu teraz mal misu s vodou, rád by som ti umyl nohy.“ – tak ma to premohlo. Nie preto, aby som si uctil osobu, uctieval človeka, ale aby som vyjadril, čo som cítil. Je totiž lepšie, keď Božím služobníkom umývame nohy, ako keď im umývame hlavy, (vyplachujeme žalúdok, voláme ich na koberec, niečo im predhadzujeme). A obzvlášť vtedy, keď si vážime, milujeme to, čo nám Boh skrže ich obetavú službu daroval a stalo sa nám to zjavením, nemôžeme inak, len ako v dňoch Gideona. Môžete si to prečítať: „*Meč za Pána a meč za Gedeona!*“ [Sd 7:20]

Nie je možné oddeľovať Boha od tých, ktorých Boh posielal, pretože ich predsa posielal v Božom a s Božím poverením. Skrže nich k nám hovorí a skrže nich koná. Môžete si to prečítať aj v 2. Kron. 20:20, kde sa píše: „*Dôverujte Pánu, svojmu Bohu, a bude vám*

dobre. Verte jeho prorokom a tak zvíťazíte.“ [2Par 20:20, podľa nem. prekladu]

Nedávno som vo vydaní vydavateľstva „Viac Svetla“ čítal krátku zmienku nášho bývalého národného biskupa Dr. Dibeliusa po prečítaní knihy „William Branham – Bohom poslaný muž“ a bol som viditeľne dotknutý tým, čo tam tento muž dal na papier.

Ale ani ja to pred vami nechcem tajiť: To, čo sa za 20 rokov zmenilo v celom protestantskom svete, je nepochopiteľné. Väčšina ľudí to nevidí, nevníma to. Neviera sa ujala, nastúpila – na univerzitách a teologických fakultách, bola prenesená za kazateľnice a spredu bolo ničené.

Nikdy nezabudnem, ako sa farár Schulz postavil v Hamburgu pred zhromaždenie a povedal: „Dámy a páni, rád by som vám oznámil, že neverím v to, čo je napísané v Biblii, ani v osobného Boha.“ Bolo o tom vo veľkom písané v tlači. Bol som šokovaný a mnohí ďalší tiež. Mne by bolo milšie, ak by všetci tí, ktorí nemôžu veriť, kazateľnice opustili. Mali by kazateľnicu prenechať nám, aby sme my ľuďom zvestovali Božie Slovo a povedali im, o čo ide. List Kolosanom, kapitola 4, verš 3 a ďalej:

„... a zároveň sa modlite i za nás, žeby nám Boh otvoril dvere Slova...“

Budete to činiť, za mňa a za všetkých bratov, ktorým bolo zverešené kázanie Slova? Žeby sme ho skutočne prinášali s úprimnosťou z inšpiráciu Ducha? Ďalej tu stojí:

„... žeby nám Boh otvoril dvere Slova hovoriť tajomstvo Kristovo, pre ktoré som i spútaný...“

A tu plne vyjadruje túžbu môjho srdca slovami:

„... a ja ...“

Tu sa stáva osobným a hovorí o sebe:

„... a ja som ho zvestoval tak, ako si to vyžaduje moja povinnosť.“ [podľa nem. prekladu]

Vedel, že si ho Boh použil ako hovorcu a že všetci ostatní, ktorí boli tiež Bohom dosadení, budú kázať to, čo bolo jemu zverešené a zjavené a budú to zvestovať ďalej do celého sveta.

To isté sa stalo aj v našej generácii. Boh jednému mužovi zverešil svoje Slovo a svoje tajomstvá. Za akým účelom? Aby sme jeho oslavovali? O ňom hovorili? Nie. Aby sme hodným spôsobom skrze

rovnakú inšpiráciu Ducha Svätého podávali ďalej Slovo, ktoré mu bolo zverené a zjavené.

Kedy to bolo? Niekedy v posledných 48 hodinách mi niekto povedal: „Brat Frank, keď som sa v roku 1983 prvýkrát zúčastnil na zhromaždení v Krefelde a prišiel som z jednej denominácie, stalo sa so mnou niečo zvláštne.“ A tento človek povedal: „Už som bol pokrstený v Duchu, ale potom na mňa zostúpil Boží Duch a zrazu som bol vedomý, o čo teraz ide.“ Potom táto osoba pekne použila vetu: „Potom na mňa prišiel Duch, ktorý zjavil Slovo, a bolo mi to pod kázaním zjavené. Odvtedy sú mi všetky hádanky odhalené a všetky otázky, ktoré som mal, sú zodpovedané.“

Myslím, že môžem povedať, že je to aj svedectvo nás všetkých. Mojm svedectvom to je. Prišiel som vtedy pod hlas Slova, keď som ešte stále nosil Bibliu pod pazuchou, ako to býva u mladých, namyslených ľudí, ktorí práve začínajú kázať a myslia si, že všetko vedia. Ale potom som už nič nevedel. Ale vedel som jedno: muž, ktorý tam vystúpil na pódium, je Boží muž. Nepotreboval som čas na rozmyslenie – prišlo mi to ako z jasného neba.

Ako som už povedal, nie sme tu preto, aby sme oslavovali človeka, ale preto, aby sme ďakovali Bohu, že nechal skrze ústa človeka zaznieť jeho sväté Slovo a mohol k nám hovoriť.

„... a zvestoval ho tak, ako to vyžaduje moja povinnosť.“ [v. 4, podľa nem. prekladu]

Svätá, božská povinnosť, posvätná povinnosť. Pavol povedal:

„Beda mi, ak by som evanjelium nehlásal.“ [1Kor 9:16]

Nemáme na výber. Božská povinnosť, musíš. Ďalej sa tu od 4. verša píše:

„... aby som ho zjavoval tak, ako mi treba hovoriť. Choďte v múdrosti pred tými, ktorí sú vonku, vykupujúc čas. Vaša reč nech je vždy ľúbezna, spríjemnená soľou, aby ste vedeli, ako máte jednému každému odpovedať.“

Milí bratia a sestry, vzhľadom na to, že potom budeme mať určite príležitosť odovzdať knihu iným, napadlo mi napriek tomu, že Pán by nám všetkým mohol dať skutočnú múdrosť v rozhovore s inými ľuďmi. Nehovoriť príliš veľa, nie príliš málo, ale povedať to, čo máme povedať, správnym tónom, vhodným spôsobom a nevpadnúť do toho hneď s tými najväčšími a najťažšími vecami, ale vojsť do toho pomaly.

Prial by som si, aby z nás Boh Pán ešte učinil nositeľov svetla, ľudí, ktorí možno nedokážu povedať všetko tak, ako by chceli [ani ja to nedokážem – písanie je lepšie.], ale žeby sme vec boli schopní stručne uviesť.

Viete, čo som už urobil? Možno sa to sem celkom nehodí, ale stalo sa mi, že som dal jednému milému pánovi traktát a skutočne som mu povedal: „Ak to pre vás nič neznamená, môžete to potom vyhodiť do koša.“ A potom ho to zasiahlo ako šok. Potom sa ma spýtal: „Áno, povedzte mi, to ste práve teraz mysleli?“ A o to išlo. Ako na návnadu, zakusol sa a pýtal sa. A vtedy som mu povedal: „Ak vám to, čo Boh hovorí, nemá čo povedať, neoslovuje vás to, potom je moje rozprávanie márne, potom ja nič nedosiahnem.“ A nebolo potrebné diskutovať. Sedeli sme v lietadle. Nebolo potrebné o tom viac diskutovať. Povedal mi: „Sľubujem vám, že ešte dnes si to prečítam.“ Nesmiete sa vnucovať a nesmiete ľudí spracovávať dlhými rečami. Jednoducho pár slovami, ktoré šokujú, alebo nie, nech je to akokoľvek, a potom nech sa nás ľudia pýtajú a oslovujú oni nás. A potom to pokračuje.

Chcem čítať z 2. kapitoly listu Timotejovi. 2. Timoteovi 2. kapitola. Tu možno len verš 24. 2. Timoteovi 2:24. Chcem potom tento verš vzťahovať na nás všetkých:

„A sluha Pánov sa nemá vadiť, ale má byť prívetivý ku všetkým, schopný učiť a znieť i zlé, ktorý v krotkej tichosti karhá tých, ktorý sa protivia, ak by im azda Boh dal pokánie poznať pravdu, a aby zase vytriezveli a vymanili sa z osídla diablovho, ktorí sú lapaní od neho robiť jeho vôľu.“

Toto Slovo je adresované ľuďom, ktorí raz poznali pravdu a potom sa nechali zviest. Ani tu nemáme súdiť pred časom [1Kor 4:5], ale veriť, kým je ešte čas milosti, že Pán ešte môže pomôcť.

Vo všeobecnosti vieme, že naše svedectvo je určené najmä neveriacim. Ale aj tam, kde sa ľudia odchýlia od pravdy a idú inou cestou, je našou úlohou ich poučovať s jemnosťou a láskavosťou a nie ich urážať alebo odsudzovať. Mali by sme teda vyčítať človeku, ktorý bol oslepený a už nevidí? To by nebolo správne. Nech nám Boh aj v tomto vždy dá rozlišovanie, aby sme vedeli, kde je čo vhodné a čo by sme mali povedať.

Rád by som krátko prečítal z troch ďalších miest, z 3. kapitoly listu Efezanom. Slovo, ktoré je nám všetkým veľmi dobre známe, je

pre mňa zakaždým útechou, radosťou, posilou. List Efezanom, kapitola 3, verše 4 a 5:

„... z čoho môžete čítajúc porozumieť môjmu rozumeniu sa v tajomstve Kristovom, ktoré za iných pokolení nebolo oznámené ľudským synom, ako je teraz zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom...“ [Ef 3:4-5]

Potiaľto. Predtým neznáme, teraz odhalené, predtým skryté, teraz odhalené, predtým neznáme, teraz v poznaní a nielen v poznaní, ale aj ako skúsenosť, ako prežitie. Nebolo to len oznámenie, bolo to vykonanie Božej vôle. Boh predsa nepovedal len to, že pohania budú mať podiel na požehnaniach Izraela, keď povedal:

„Všetci pohania, radujte sa s jeho ľudom!“ [5M 32:43, Rm 15:10]

A:

„... tí, ktorí o mne nepočuli, budú počuť.“

a:

„... Božia spása prenikne až do končín zeme.“ [Ž 98:3, Iz 52:10]

Boh nielen zasľúbil, ale aj naplnil, uskutočnil svoju vôľu, vykonal, čo zasľúbil.

Tu vidíme, že apoštoli nádherným spôsobom zdôraznili, čo Boh učinil:

„... ktoré za iných pokolení nebolo oznámené ľudským synom, ako je teraz zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom...“ [Ef 3:4-5]

33. kapitola z proroka Jeremiáša je nám iste všetkým veľmi dobre známa. Jeremiáš 33 Tu čítame verš 2 a 3:

„Takto hovorí Hospodin, ktorý to učiní, Hospodin, ktorý to utvorí, aby to pevne postavil. Hospodin je jeho meno. Volaj ku mne, a ohlásim sa ti a oznámim ti veľiké veci a neprístupné, ktorých neznaš.“ [Jr 33:2-3]

Aj to sme všetci prežili: že Boh v našich dňoch zjavil veľké a nádherné veci – takmer neuveriteľné, ako sa tu píše, a predsa pravdivé, takmer nepredstaviteľné, a predsa vo viere prístupné. Aké nádherné je, že môžeme veriť, ako hovorí Písmo. [Jn 7:38] Len vtedy, keď môžeme veriť tak, ako hovorí Písmo, bude nám môcť byť Duchom Svätým zjavené to, čo bolo v Písme oznámené! Kto neverí tomu, čo v Písme stojí napísané, tomu to nikdy nebude môcť byť skr-

ze zjavenie oznámené! Najprv Boh dáva zaslúbenie, potom je naša viera v tomto zaslúbení ukotvená a potom sa viera stáva zjavením a zjavenie sa stáva výbuchom – ale nie preto, aby ničilo, ale len preto, aby bola odstránená opona a my sme mohli z milosti vidieť a počuť, čo Pán hovorí, čo ukazuje a čo zjavuje.

Je krásne, že tu stojí napísané:

„Tak hovorí Pán...“ [Jr 33:2]

Viete, že vždy v modlitebnej rade, boli ste toho svedkami pri sledovaní filmu, keď brat Branham povedal: „Tak hovorí Pán...“, už to bolo majestátne. A anjel Pánov, ktorý stál po jeho pravici, ho informoval a objasnil mu to a doslova mu povedal: **„Ak niekto príde k modlitbe a nič ti nebude zjavené a ukázané, tak sa len modli a stane sa podľa viery toho človeka. Ak však niekto príde a niečo ti je ukázané vo videní, povedz: »Tak hovorí Pán«, pretože to, čo ti bolo ukázané vo videní, už bolo u Boha rozhodnuté a je to skutočnosť.“**

Proroci nehovorili len tak, oni hovorili v mene Pánovom, nie zo svojho srdca, ale skrze zjavenie. Preto keď v Písme čítame: *„Tak hovorí Pán...“*, je to definitívne, malo by nám to prejsť morkom kostí:

„Takto hovorí Hospodin, ktorý to učiní, Hospodin, ktorý to utvorí, aby to pevne postavil. Hospodin je jeho meno.“ [Jr 33:2-3]

To, čo si predsavzal, to aj uskutočňuje – v tom spočíva naša viera, v tom spočíva naša dôvera. A v liste Židom stojí nádherné Slovo, že Boh dvoma nemennými vecami, potvrdzuje, že nesklame, ak raz dal zaslúbenie. Aj toto Slovo mi prechádza morkom kostí vždy, keď ho čítam. Židom, 6. kapitola, a nech nás to všetkých pozdvihne, posilní, upevní, dá nám nanovo krídla, novú odvahu, novú dôveru a silu. Židom 6. kapitola, verše 15 až 17:

„A tak trpezlivo vyčkajúc dosiahol zaslúbenie. Lebo ľudia prisahajú na väčšieho, a každému sporu medzi nimi urobí koniec na stvrdenie zložená prísaha. A preto, že Boh chcel zvrchovane ukázať dedičom zaslúbenia nezmeniteľnosť svojej rady, vložil do toho prísahu, aby sme dvoma nezmeniteľnými vecami, zaslúbením Božím a jeho prísahou, v ktorých je nemožné Bohu oklamať, mali silné potešenie, my, ktorí sme unikli, uchopiť nádej, ktorá leží pred nami...“ [Žd 6:15-18]

Keď tu čítame, že je to nezmeniteľné, neodvolateľné, že Božie rozhodnutia sú večné rozhodnutia a že sme z milosti dostali večný

život, aby sme mohli byť vo večnom Božom kráľovstve, Boh do toho vstúpil s prísahou, aby nám oznámil: „To, čo som rozhodol a vykonal, je neodvolateľné, nemeniteľné.“ Môže prísť, čo príde, stať sa, čo sa stane, moje a tvoje prevrátené rozhodnutia nikdy nezrušia správne rozhodnutie Božie. Zostáva to pri tom, čo Boh prísahou potvrdil. A my veríme, že sme boli vykúpení a stali sme sa dedičmi podľa zasľúbenia.

Teraz k tomu príde ešte jedno Slovo – Izaiáš 48. Mohli by sme čítať ktovie koľko biblických miest. Povedzte mi: Je pre vás Božie Slovo vzácné? Radujete sa z toho? Chválené buď meno Pánovo. Prosím, prijmite to plne a cele do svojho srdca, pretože Boh chce byť chválený skrze to, čo na nás koná. Izaiáš 48, verše 6 až 9:

„Počul si, hľad, všetko to, a vy, či nemusíte vyznať to isté? Už teraz ti ohlasujem nové veci a strážené tajné, ktorých si neznal. Teraz sú stvorené a nie od dávna, a nepočul si o nich pred dňom, aby si nepovedal: Hľa, vedel som to. Lebo veď ani si nepočul ani si nevedel, ani sa ti to od dávna nedostalo do uší, lebo som vedel, že budeš príliš neverne robiť a že sa voláš priestupníkom od života matky. Pre svoje meno zhovievam zdržajúc svoj hnev a pre svoju chválu ho krotím tebe na dobré, aby som ťa nevyplienil.“ [Iz 48:6-9]

A tak ďalej. Ide to obzvlášť o výroky týkajúce sa toho, čo už máme k téme k dispozícii. Boh zjavuje svoju spásnu radu, dáva nám ju poznať, uskutočňuje ju, dáva nám poznať príslušné zasľúbenia v proročkom Slove, ktorým my potom veríme a ktorých naplnenie môžeme z milosti prežívať. A v tom je to nádherné: nikto nemôže povedať: „To som už počul, to viem, to som vedel.“ Kto sa stretne s ľuďmi, ktorí nám hovoria: „Ach, my toho muža nepotrebujeme, ani to, čo priniesol, to sme už všetko vedeli.“ S takýmto človekom sa neoplatí dlho rozprávať, jedine, že by sa Boh dotkol jeho srdca. To je pýcha, to je domýšľavosť, to je klamstvo. Nevedeli sme to my a ak to oni doteraz neprijali, tak to ani oni až dodnes nevedia.

Boh zjavuje svoje Slovo, svoju radu svojim služobníkom, prorokom, hovorí skrze nich, predkladá ju svojmu ľudu a tomu, kto jej verí, sa zjavuje. Nikto však nemôže povedať: „Toto všetko som už počul a toto všetko som už vedel.“ Nič sme nevedeli, nič sme nepočuli – ale áno, mnoho sme počuli, ale čo sme počuli? Mnoho sme vedeli, ale čo sme vedeli? Tu je reč o Božích tajomstvách, o veciach, ktoré zostávajú utajené – o to preda ide. Nie len všeobecné zvestovanie, ale zjavenie toho, čo bolo skryté, čo bolo zapečatené, čo bolo utajené.

Musím povedať, že ja som to nevedel, ja som to nepočul. Aspoň nie predtým. Som vďačný Bohu, že teraz môžem patriť k tým, ktorí to počuli, a som vďačný za to, že to dnes už môžem vedieť. A Pán nech nám všetkým daruje milosť, skutočne daruje milosť, aby sme si vážili a hodným spôsobom niesli vzácnu vec, ktorá nám bola zverená. Nech nám daruje milosť, aby sme aj my mohli byť požehnaním pre iných.

„Už teraz ti ohlasujem nové veci a strážené tajné, ktorých si neznal...“

Predtým ste o tom nevedeli, ale teraz sa to deje. A pretože sa to deje, teda to postúpilo do svojho naplnenia, preto je to, čo bolo predtým utajené, zjavené skôr, ako sa to uskutoční a naplní, aby sme vedeli, že je to Boh, ktorý má cestu so svojím ľudom – aspoň dvakrát – raz, aby oznámil, čo sa má stať, a po druhé, aby v čase naplnenia položil na svietnik to, čo bolo zasľúbené, aby sme mali vždy možnosť skúsiť vec Božím Slovom a zistiť, či je tomu tak. [Sk 17:11] A my môžeme s radosťou povedať: Všetko, čo nám bolo zvestované, prišlo z Božieho Slova a priviedlo nás späť k Božiemu Slovu, zjavilo nám Božiu vôľu a Boží plán spásy, naše oči boli natreté masťou, naše uši boli otvorené, naše srdcia boli otvorené, aby sme z milosti mohli vidieť a počuť. Amen.